

### [Madsen-Mygdal.]

fæller her i Tinget os virkelig at fremføre Kritik, naar vi skønner, at den er tiltrængt og berettiget.

Den højtærede Handelsminister var derefter inde paa at omtale Forholdene i Norge og Sverige og sagde, at jeg ønskede samme Forhold som dér. Nej, det har jeg aldeles ikke stillet Krav om; jeg har tilbuddet her, at mit Parti er villigt til at forlænge Valutakontorets Virksomhed, og at vi er villige til ogsaa at forlænge de egentlige Valutarestriktioner, som kan tænkes at have Indflydelse paa, at Kronekursen holdes oppe. Det er vi villige til, skønt saadanne Foranstaltninger jo ligger langt ud over, hvad man har i Norge og Sverige. Naar saa den højtærede Handelsminister sagde, at man kunde ikke drage Sammenligninger med Norge og Sverige — ogsaa andre ærede Medlemmer har sagt det —, og den højtærede Minister var inde paa at begrunde denne Udtalelse, maa jeg sige, at jeg finder hans Grunde meget lidt overbevisende.

Ministeren sagde først, at vi har forholdsvist større Udenrigshandel end Norge og Sverige; ja, det er ganske rigtigt, vi har baade større Eksport og større Import. Men naar nu denne store Eksport stadig, Uge for Uge, tilfører Landet Valuta, og Valutaen kommer hjem, og samtidig vor Nationalbank har faaet et Apparat i sin Haand, hvorved den fuldstændig er Herre over Importen, saa maa det dog vistnok siges, at saa har vi paa dette Omraade meget bedre Betingelser, end baade Norge og Sverige har.

Videre sagde den højtærede Handelsminister, at Bankvæsenet var helt anderledes i Norge og Sverige end her. Ja, Forskelligheder er der naturligvis til Stede, og det har i hvert Tilfælde vist sig, at Banterne, navnlig i Norge, men ogsaa til Dels i Sverige, helt anderledes effektivt gennem Kreditgivningen har kunnet begrænse Importen, end det har været Tilfældet her, hvor en saadan Fremgangsmaade i Virkeligheden faldt sammen. Det var jo det, vi først forsøgte, men senere maatte erkende mislykkedes.

Naar Handelsministeren vil gøre gældende, at Valutaansættelsen dér i Virkeligheden er den samme som hos os, forstaar jeg slet ikke hans Modstand mod, at vi paa dette ene Punkt — det vedrører slet ikke Spørgsmaalet om at holde Kronen oppe eller nede; vi konstaterer blot, hvor den er — foretager den Ændring, at vi, som i Norge og Sverige, faar en Notering, der siger

os, hvor langt vi taktisk er fjernet fra Sterlingværdien.

Jeg har samlet mine Hovedbetæneligheder mod Forslaget deri, at vi ikke kan tiltræde de Frister, som Handelsministeren har ønsket. Vi finder det urimeligt, at Rigsdagen skulde give sit Samtykke til, at baade Varer og Valutarestriktioner forlænges i 9 Maaneder. Handelsministeren har udtalt, at Erhvervslivet havde Krav paa at faa Ro; man maatte dog vide, hvor man var henne, man kunde ikke ændre det fra den ene Dag til den anden, fra Uge til Uge. Ja, jeg vil indrømme, at vort Erhvervsliv kunde trænge til Ro, men jeg frygter saare for, at den Tid, der kommer, ikke bliver nogen rolig Tid, heller ikke for det danske Erhvervsliv. Og hvis der bliver Ro under den økonomiske Politik, som den nuværende Regering fører, er jeg bange for, at det bliver en Stilstandens, for mange Erhverv en Dødens Ro, som vi kommer ind i.

Og naar den højtærede Minister siger, at disse Bestemmelser skal gælde for 9 Maaneder, der skal ikke ændres ved dem, Erhvervslivet maa vide, hvor det er henne, bliver jeg endnu mere betænkelig. For sandelig maa der ændres, paa mangfoldige Omraader maa der ændres. Jeg har ogsaa troet, det var Forudsætningen, at der skulde ændres. Men Forskellen mellem vore Standpunkter, det, som er Kernen i det hele, er, at den højtærede Handelsminister tror, at Erhvervslivet vil være bedre tjent med, at Rigsdagen overlader til Handelsministeren at foretage de Ændringer og træffer de Bestemmelser, der til enhver Tid skal træffes. Jeg ved ikke, om Erhvervslivet deler den Opfattelse, om de vil føle sig mere betryggede ved, at det er en enkelt Mand, der til enhver Tid afgør, hvad der skal ske, end hvis Rigsdagen, naar der er gaaet en vis rimelig Tid, skal have Lejlighed til at tage Stilling til Spørgsmaalet.

Jeg tror, det er saare vigtige Forhold, her er Tale om, idet vi staar overfor en saadan Usikkerhed i den nærmeste Fremtid, at det er ganske nødvendigt her at lovgive paa kort Sigt. Hvis Lovens Gyldighed paa ny skal forlænges, naar denne korte Frist er gaaet, kan Ministeren jo gaa til Rigsdagen igen. Og hvis det er rigtigt og forsvareligt paa ny at forlænge, saa kan Ministeren være overbevist om, saa faar han Lovens Gyldighed forlænget. Men det er, som om Ministeren ved at lægge saa stor Vægt paa de 9 Maaneder er bange for eller ikke har nogen rigtig Tillid til Rigsdagen. Jeg vil advare den højtærede